

бо озаряване на истокъ показваше че съмване-то е близо. Тукъ тамъ по улицы-тѣ захвана да ся чува леко дръккане отъ котлы, сѣкы кѣщовникъ, додѣ му дѣца тихо и мирно спятъ на постеля, бърза да сидониса водж, за презъ день; зашто-то той знае, че щомъ ся съмне добрѣ, трѣба съ мотикъ и лопатъ да върви на работъ, по табии-тѣ около града. Огненна-та зара, предшественница на слънце-то, свѣтна. Цѣль градъ е вече въ движение. Протогеринъ (теллалинъ) съ гърлестъ грозень гласъ выка: „всякъ да зема мотикъ и лопатъ и на опкопъ да върви.“

Два часа прѣдъ това, още въ тъмнинъ, нашы-тѣ освободители сж вече вѣнъ отъ града свободни подъ баиря; тѣ вървѣтъ бържи на горѣ изъ помѣжду гѣсты-тѣ криво-ляво исправены тур. гробны памятници въ Козлука.

Очи имъ непрестанно ся озѣртатъ на около и тѣ ся принждени часто да ся припжватъ въ порутены-тѣ камънацы. Ни еднъ живъ душъ нѣма около имъ. Нищо имъ не прѣчи да крачатъ сега повѣчко; тѣ тръгнахъ изъ най горный пѣть подъ скалы-тѣ. Малко на далечъ отъ лѣвъ странъ ся черней плетъ-тъ на лозя-та. За да имъ е по право и по безопасно, тий тръгнахъ дебишкомъ край плета, що ты добрѣ управѣше, да испжплѣтъ на желаемо-то си мѣсто.

— Жеко пришепна Никола, като приближи